

LLEVOR

Revista quinzenal

SUSCRICIO

Trimestre Ptas. 1'00

Un nombre " 0'20

Jarabe Yodo-Tánico Postado

Après le repas, prendre la quantité en la prescription. Contre les
toux, anémie, convalescence, les affections de la gorge, la
de la débilidat en convalescence, les affections de la gorge, la

FARMACIA CASSET

Nombre 27.-8 Agost 1909.

Redacció y Administració

Plassa d'en Perpinyá, 4.—Granollers

RHUM, CHINA Y COLONIA

Higiene del cabello, te un perfum suau y agradable, posseheix propietats sanitaris y tónicas que s'acomoden de un modo admirable, principalment, pera l'ús de las senyoras.

Plassa de la Constitució, N.º 33
— GRANOLLERS —

Francesch Coma

Banco Vitalicio de España

SEGUROS VIDA

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

CARLOS GUIMERÁ

Plaza de la Corona, 46. — GRANOLLERS.

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

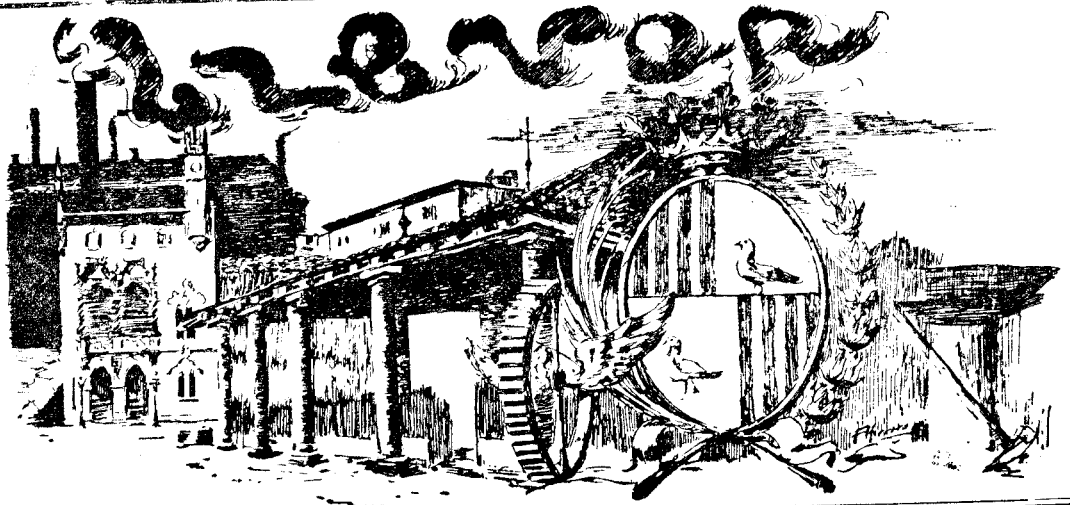
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, laxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases.—Pídase en la

FARMACIA GASSET Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
— GRANOLLERS —

Casanovas y Freixas

CARBONES MINERALES

DESPACHO: Rda. San Antonio, 82 principal.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa de'n Perpinyá, 4.

CRÓNIQUE

DE TOT ARREU

Tornem avuy, desd'aquestes planes, á parlar de l'avegació,

L'hassanye del francés Bleriot al empén-drer la travessie del Canal de la Manxa am sa máquina voladore i al ésser coronade per un brillant ecsit, done, per nosaltres, teme preferent d'actualitat.

Bleriot, intrépit i entussiaste avegador, fou el primer que feu la travessie del Canal, guan-yant el premi ofert al qui primer la efectués amb ecxit.

Nosaltres, entussiastes i ja desde sos començos omplenats de sa optimisme, no'ns trovem sorpresos am l'avenç que represente aital hassanye, ans al contrari, la esperavem i ja li auguravem l'ecsit obtingut bo i fentnos entre-

véurer que dins poc temps ja serán realitat. nostres somnis d'usar de tan nou al ensemps-qu'útil sisteme de locomoció.

De les aventatjes que'n si reportará á la humanitat, bé prou que n'hem fet esment en altres cróniques i no cal pas tornari, car tindriem que repetir los mateixos conceptes ja estampats.

Lo que cal fer compéndrer es, que si els esforsos i el temps que aitals representen, esmerçats en l'estudi i construcció de globus dirigibles primerament i després de máquinas voladores per lo menys pesat que l'aire se fossin esmerçats en l'estudi i construcció d'aparells dels quins son triomf real i palpable no cal duptarne.

Aixó es, per máquinas voladores per lo més pesat que l'aire, avuy se trovarién á un grau tan alt de perfecció aquestes máquinas, que bé 's podria afirmar que actualment prestarién serveis de quina utilitat no cal pas parlarne, car conegudes sa rapidesa d'acció i sa estabilitat, qualsevulla qui siga els compendrá perfectament.

PARCHES PRADELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones. tan frecuentes en las señoras.

— — — — — Principa! Paja... — — — — — BARCELONA.
— — — — — FARMACIA SAN... DEL DOCTOR PRADELL — — — — —

Am tot, encare hi há qui dupte, pocs, empró no cal esmentarlos puig sempre i en tots els avenços hi há qui ja siga per son temperament, ja siga per no tenir prou alcanços, dupte i nega fins á la mateixa evidencie, empró, apesar de ses prediccions i de sa timidese, el mon evoluciona, avança sença que valgui á deturar-lo en sa carrera de victoriós, els esglais famélichs de tants com voldrien aturar al progrés.

I tornant á lo mateix,—l'imposible—parau-le sentenciose dels impotents, es una benaurade realitat; els homens de ciencie que ahir ho negaven, avui confessen son error i si bé es vritat que encare hi há qui s'entreté en construir globüs dirigibles, aferrat á sa rutine, apesar de continuus desenganys suferts, ja vindrá'l día que compendrán i tocarán se impotencie i es retirarán ó entrarán en le lluite de l'avegació am nous sistemes de máquines voladores.

Entretant, nosaltres, ja ovirem com volen per l'espai aquestos aucells gegantins portant arreu de le terre le pau, le germanor i l'amor entre tots els homes que l'habiten, fent imposible tot acte de violencie, destruint les guerres.....

Mes, no cal pas parlar de guerres; es anés grat parlar d'avenços que arreu porten la vida que de guerres que crudelment las sega.

Francesch Bassas Palaus.

FUTESAS

De lo passat en la setmana de la vaga general, val més no parlarne. Tots sabeu que res de nou os diria, que cap dato nou aportaria als fets que's desarrollaren aqueixos días, car dits fets á tots han interesat y tots per un igual n'esteu enterats y empapats.

¿De que parlar donchs? ¿D'alegrias? ¿De festas majors? Tampoch; las unas fa temps qu'en nostras cors no hi vihuen y las altres son con-

secuencias l'haverias sospés, aqueixas alegrias qu'ens mancan á tots, aquesta falta d'amor, aquesta congoixa que á tots ens aclaplara pels fets y situacions críticas que atravessém.

Jo volia parlarvos'en d'alegrias y de festas majors. Jo esperava am ánsia poguer anar á Canovellas y á La Garriga aquestos días que'ls pertocava celebrar la seva anyal, y abocar aquí á n'aquestas columnas las impresions del poble content y satisfet, las fraternals y democráticas expansions d'un poble rialter y tip de pollastre, d'un poble en quins días no coneix las rengunias ni las venjansas, las enemistats ni las quimeras.....

Millor será deitzar'ho per altre ocasió en que los cors estigan mes tranquils, mes calmats els ánims de la gent impresionable; en que la situació actual torni á le seva normalitat de bonansa y benestar. Jo la desitjo propera aquesta situació, la desitjo am tota l'ànima; y mireu si ho desitjo y mireu si será aixins aviat y sense tardar, que'n ma vinenta y següent *Futesa*, prometo parlar d'alegrias, prometo parlar de festas majors, de pobles riallers y tips de pollastre, d'impresions fraternals y expansions rialleras, am la seguretad de que tu estimat lleigidor estarás á punt per rebre'ho d'aquesta manera.

Rac-Rac.

LAUREÁ DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓN DRAMÁTICA

(Acabament)

LLORENS

Peró, pare! que'm matéu ab aquest dupte! diguéu qui us ho ha dit, aixó!

MATEU

¿Qui? ella mateixa!

LLORENS

Ella! ella! no! mentida!

MATEU

Sí! ens ha dit que marxava també avuy avuy mateix; y ve-
yas si no us trovaréu vosaltres!

LLORENS *surprés*

¿Què? ella ha dit que marcha-
va?

MATEU *victoriós.*

Si ho ha dit á la teva mare,
fa poch.

LLORENS

Però! ahont? ahont li ha dit?

MATEU

A casa seva mateix, que hi ha
anat á trovar-la...

LLORENS *ab un dubte soptat.*

Ah! ah! qué hauréu fet! ¡Deu
meu! T'hi volla...

*Paig, desesperat, escala avall, pro-
ferint frases confoses.*

*En Maria y en Mateu el miran es-
tranyats, y després, abatuts, cauhen
asseguts á les cadires.*

ESCENA SEPTIMA

LA MARIA Y EN MATEU

Pausa curta

MATEU

María... María... ja'l veus al
nostre fill! no'ns tornarà ja més..

MARIA

¿Qué? (*horroritzada del pensament*)

MATEU

Ens fuig ab ella... deixa als
seus pares vells...

¿De qué t'ha valgut, María, el
patir per serli mare?

MARIA

No, no, no pot ser! (*Sanglotant
esperada*)

MATEU

Y per quí ens deixa, María!
per quí! per una mala dona... per
una bagassa... el nostre fill! (*S'a-
costan lentament y s'abracen.*)

Mes no hi fa rés! qu'anirem ab
el front alt á tot arréu...

MARIA *esclata en plors:*

Fill meu! fill meu!

MATEU

María no ploris... (*La va acar-
nant.*) Nosaltres el perdonem, per
aixó; es el nostre fill, l'únich... Si
pot esser felís, que ho sigal, que
la linga per ell la felicitat que'ns
havía de tacar á nosaltres pel
dret de venir al mon... que siga
ben felís... (*Pausa.*)

Nosaltres ja no patirem pas
molt temps, María; som vells no-
saltres dos... Y jo finch el cor
ben jove encara; si tingues dalit
com treballaria per fer-te ben di-
josa y ben alegre! (*Maria va plorant*)
No hi pensis, no, ab el fill! que
se'n vagi! no se'n endurà el re-
cort de qué hem fet lo qu'hem
pogut per qué sigues un home,
ho; ¿sents? María? no ploris... No
hi fa rés que no torni... (*la veu li*

tremola.) que no torni may més... nosaltres, per aixó, l'esperarém ab el cor obert... Vells y solst acabarém com podrém la nostra vida, y després... *(Pausa. Apart, veyent qu'ella no deixa de plorar)* Ma-leitsiga! Fins ferla plorar á n'ella! *(S'aixuga també el plor, desimuladament. Se sent fressa com si algú pugés la escala tintinejant.)* Sents? *(La Maria aixeca el cap, tota plorosa)* Sents?

MARIA

Es... ell...

MATEU

Ell... sí... *(Se posan tots dos drets sense avensar, esperantlo anguniosos, com presentint una cosa estranya.)*

ESCENA OCTAVA

EN MATEU LA MARIA Y EN LLORENS

Aquest entra desesperat llovi, els cabells erissats, y com á les palpentos. Se tira sobre una cadira, deixantse abandonar sobre la taula, cobrintse la cara entre las mans y els brassos creuhants y sanglotant ab desesperació.

MARIA

Fill méu! fill méu! *(Abrassantlo y petonejantlo, boy plorant.)*

MATEU

Llorens! Llorens! *(Sachsejantlo).*

MARIA

Fill meu!!

MATEU

¿Qué't passa fill?

MARIA

¿Qué tens?

LLORENS

(Revolcant el cap sobre els brassos, entre sanglots y ab veu somorta.) Ella.. ella... s'ha matat!...

MARIA Y MATEU

¡Ah!! *(Crit afogat. S'apartan lentament de'n Llorens. per separat, com fatalment, ab abatuda desesperació, Ell continúa sanglotant. Pausa.)*

Mateu, ab veu fosca, y com volguentse fer conscient de la culpa.) S'ha matat... y per nosaltres s'ha mitat!...

María, acostantse á n'en Mateu.

Mateu... Mateu... pobres de nosaltres! *Plora als seus brassos.)*

La redempció á metálich

Ens sembla d'interés reproduir les següents ratlles del nostre colega lleidatá «El Ideal»:

«Examinemos detenidamente el asunto:

Ha dicho el Gobierno á los Delegados »de 1908 referente á redenciones á metálico de excedentes de cupo, no tiene »aplicación á tiempo excepcionales de »guerra ateniéndose pues á la ley de »reclutamiento y reemplazo no admiti- »rá V. S. por ningún concepto ingre- »sos de dicha clase.»

Ahora bien, la real orden de 19 de junio mencionada, fué dictada por el Ministro de la Guerra en analogía con

lo prevenido en el artículo 183 del reglamento para la ejecución de la ley de reglamento, y en la real orden circular de 27 de octubre de 1897. La parte dispositiva dice así:

«1.º Los excedentes de cupo que sean llamados á filas para cubrir bajas, podrán redimirse del servicio militar activo en el plazo de 20 días, contados desde el en que se les comunique el cambio de situación; circunstancia que acreditarán, con documento oficial, ante la Delegación de Hacienda de la provincia en que se les comunique el cambio de situación; circunstancia que acreditarán; con documento oficial, ante la Delegación de Hacienda de la provincia en que hagan el depósito de 1.500 pesetas.

«2.º El plazo indicado empezará á contarse, para los excedentes que ya hayan recibido la orden de incorporación, desde la fecha de esta disposición

Está plenamente comprobado pues que la disposición no hace referencia más que á «los excedentes de cupo que sean llamados á filas para cubrir las bajas;» nunca, como se ha supuesto equivocadamente, para impedir en absoluto las redenciones á metálico de los mozos, sea cualquiera su condición.

Y tanto es así, que nosotros creemos que los que han sorteado en el presente año declarados soldados, é ingresados en Caja en 1.º de agosto, tienen perfectísimo derecho de redimir á metálico su suerte, de acuerdo, con lo prevenido en el art 172 y siguientes, de la vijente ley de reclutamiento y reemplazo del Ejército.

El art. 172 dice:

«Se permitirá redimir el servicio ordinario de guarnición en los Cuerpos armados, mediante el pago de 1.500 pesetas cuando el mozo debiese prestar dicho servicio en la Península, y de 2.000 cuando le correspondiese servir en Ultramar. Los mozos redimidos quedarán en la situación de reclutas en depósito durante el mismo tiempo que los demás de su llamamiento.»

El art. 173, se refiere al modo en que se realizará la redención; y el 174, dice:

«La presentación de los documentos á que se refiere el precedente artículo ha de tener lugar dentro del preciso término de dos meses contados desde el día en que se verifique el ingreso en Caja, haciéndose todas las redenciones por 1.500 pesetas como si hubiera de prestarse el servicio en la Península. Pasado dicho término no podrá utilizarse el beneficio de la redención ni se dará curso á ninguna solicitud con tal objeto.

«Esto no obstante los mozos á quienes correspondía servir en Ultramar podrán redimir por 2.000 pesetas hasta diez días antes del embarque en épocas normales, reservándose el Gobierno la facultad de alterar este plazo en casos extraordinarios.»

Con lo expuesto, hemos visto pues, que ni de cerca ni de lejos, la orden pasada á los delegados de Hacienda, se entienda como de carácter general, pues si fuera así no es de creer que en este caso,—aunque en muchos otros ha ocurrido,—que una simple real orden de un ministro tire abajo toda una ley votada en Cortes.

Como decimos anteriormente, el Gobierno con esto no ha querido más que producir un golpe de efecto y acallar un poco los ánimos; pues, entendemos que no podía hacer otra cosa, ya que las redenciones á metálico continuarán como hasta ahora, mientras no se reforme la ley ó se confeccione otra de nueva por las Cortes, en la que no se admitan las redenciones, obligando al servicio de las armas lo mismo á los ricos que á los pobres.»

L'imperi de la democràcia (?)

Carta oberta de bat á bat a mon
amich en Mateu Carreras de
Mahó, aprenent de Galeno.

Saps noy? L'home tomaquet s'ha revolucionat, hi ha donat el crit, aquell crit tant discutit y bescantat en els cenacles de café.

L'home tomáquet ha agafat un bastó y am un gest heróich, violent y dominador s'ha fet amo absolut de la nostra ínsula. Tú, no saps pas lo que's manar el poble, no saps pas que vol dir «democràcia» tu ho has llegit cent voltes y t'has pensat qu'era aixó y lo de mes enllá oy? Donchs no! ¡Democràcia, vol dir privació absoluta d'afeytarse ningú, sinó t'ho vols creuer vina y preguntaho á n'els meus convehins...

Si noy, sí, el poble ha manat vuit dias y també si haguessis sigut entre nosaltres sabrias que tot alló de «lo que's teu es meu» y «la propietat es un robo» y «el mon es de tothom» y hasta lo dels 17 minuts que'ns semblavan cosas tan utópicas, per lley del nostre poble, per una lley sense códich pero am bastó y renechs, aquí, a n'aquesta vila, ha sigut un fet vist y provat...

Hem arribat fins á la repartidora...

Sempre ho havia sentit á dir que un poble quan se desbordava era tremendo pero jo, que vols que't diga, de Granollers no m'ho haguera cregut may; tan quiet, tan pacífich y tan vallesá, com es.

Jo no m'esplico aquest fenómeno de soptada —transformació anímica— del nostre poble mes que per una lley, d'herencia, que fins are ha viscut latent en nosaltres.

Deuria estudiarse aixó en un tema que digués per exemple: *En Robespierre, els seus... espermatozoides y la cariokinesis consegüent am alguns óvuls vallesans consecutius lleys d'herencia.*

Jo no m'ho explico d'altre manera aquest radicalisme. Granollers era pacífich y tranquil, mes pacífich y reposat que'l mateix mar pacífich en día de bonansa y tot de sopte, sense explicació de causa manifesta, s' aixeca ayrat, bada la boca y cluca'ls ulls exasperadament, es revesteix de valor y diu: ¡soch amo!... aqui no passa cap carro... ni bicicletes ni res... y efectivamente aquí no ha passat res durant vuit dias.

Y donchs no concibeixes bon amich, tu que, com jo, portat per el teu esprit analítich, entre mitj de las observacions á la carn d'olla de la nostra dispesa, sabs arribar á concepcions casi ultra espirituals, no concibeixes, dich, oh amich doctíssim, que'l nostre poble, en aquest mohiment de revolta ha sigut portat per la ineludible lley d'una herencia de temperament revolucionari qu'en Robespierre devía llegarnos allá en els seus temps de calavera, suposant qu'aquest esbalotayre hagués estat á Granollers y hagués tingut relacions mes ó menys íntimes am alguna dona de casa nostra?

Jo, no d'altre manera puch esplicarme aquest fenomen porque, has de saber que tal com ens veus, tant mansoys, vam cremar un convent y vam trencar mes de vuytanta xicras del telégrafo, proferint tots els crits que tenen desde dos anys de presiri per munt.

¡L'home tomáquet! ¿Y que vol dir? No hi ha tomáquets que hasta causan el cólera?...

Donchs també ha sigut epidemia lo que ha passat sobre nosaltres.... Una plaga terrible menaçadora, la justicia popular, la llibertat popular y tot lo popular engendrada per un germen en forma de bacilo, en forma de bastó, pero, ay amich meu que tot passá! Contra d'

aquesta enfermetat els Metjes de Madrid ens han trobat un suero, ens han enviat vinticinch carrabiners y.... *tranquila está la mar*. ¡Ara ja podem afeytarnos.

Manuel Fontdevila.

PERIANDRE

I

Jo no sé perquè aquest petit acte de contra voluntat, aquesta ineludible antítesi que riu en la nostra serietat o plora a compás de la nostra alegria, que condemna una vida de santetat, després, irisoriament, va á florir en petites violetas santes damunt la terra ont se podreix el seu cós de suicida!

Ni'ls Déus se n'han lliurat, ni podran lliurarsen mai els homes. Seria un excepte, Periandre, el filosof, fill d'Esmirna?

Oh vosaltres, els habitants de la que fou sa segona patria, vosaltres qui teniu en vostra plassa l'estatua d'ell esculpida en marbre y bronzo, escolteu la paraula meva, sempre sincera y noble pera parlarvos del Mestre! Vosaltres sabeu quina era la seva obra.

Ell vivia en un sigle, en el qual les inmenses flors de pedra de les Catedrals s'aixecaven sobre les ruines fumejantes dels temples grecs, y els darrers grecs estampaven ab grans lletras roijes, en les columnes d'aquelles, llurs malediccions y llurs anatemes. Allavors els posseits del suprem voler baixaren de llurs montanyes y escrigueren el fré dels homes desde llurs cel·les benedictines, y ell, el filosof, qui era posseít de rebeldia, baixá de sa montanya, també, y ell va odiar als homes perquè admetien fré, y ell se va proclamar «Superior a l'home». Ell va dir «Es cert que'ls nostres Déus han mort, ara cal que l'home visqui» y mes tard: «Jo he de crear el meu món, car que tot ell es per mí. Jo soc l'«Home» y va tancar al món la seva cambra d'estudi.

Tot lo que del món arribava an ell, passava

pels vidres multicolors de la seva cambra y quedava embellit, y ell, allavors tenia la seguretad de que totes les coses dels seus dominis eren belles: per aixó'ls seus llibres eren plácids com finestrals multicolors.

Si alguna volta un mendicant esparracat y malfet, trucava á la seva porta, y ell per sorpresa l'obria y ne sentia'l fástic, anatematissava'l seu fástic, y el bras xacrós «que li barrava la porta» y escrivia «per qué a la lletjesa y a la miseria no tenim dret a ferles passar, de grat o per forsa, pel finestral dels bells colors? Oh, jo he fet un crim a l'obrilshi la porta y donalshi una moneda!» Per aixó, essent austera la seva obra, no's digná anar a trobar la vida fóra de la seva cambra.

Més encara. Un dia, dels llibres del seu estudi, n'apartava uns volums; eren les obres dels poetes (oh, aquelles falsegen els actes y les coses, perquè'ls vidres de colors, els duen a l'ánima!) y ell blasfemá contra les mentides dels Poetas, contra la mentida, contra l'«amor» «perqué era una petita juguina que, no escaient a l'«Home», era un destorb pera tota gesta de forta creació «futura»... Y aixó també fou la seva obra!

Més, qué vos n'he de dir del filosof, quan les sevas obres groguegen obertes damunt de totes les taules d'estudi?

(Segueix)

Una setmana de vacances

El dilluns día 26.—Se celebrá el Sant de Barri de Santa Agna durant tot el matí ab forsa animació; sobre tot al mitgdía, hora en que feyan la acostumada *dansa*.

Cap al tart ó siga allá á las set, hora en que s'acabá el ball de tarde, corregueren males noticies respecte á la vaga que s'iniciá á Barcelona, en protesta de la guerra.

Allavors la Comissió del barri de Santa Agna, fou avisada pera suspendre la festa á la nit y aixís ho va fer.

Aixó donà lloch á molts comentaris y agravá la situació; puig desseguida en sorgiren rumors de que al endemà devia haverhi una vaga general an aquesta Vila.

Día 27.—El dimars de bon matí, un grupu que poch á poch s'aná engroixint recorregué totes les fábriques en actitud pacífica, demanant á tots els treballadors que deixessin llur treball.

Deurien esser las nou quant el poble s'aplegá en la plassa de la Constitució pera fer ferma protesta de la guerra y reclamar la pau.

Al anar á fer us de la paraula un foraster pera llegir el plech que portava la protesta, s'iniciaren forts rumors de que'l correu que en aquells moments devia arribar de Port-Bou, portava reservistes. Allavors com per art d'encantament la plassa restá neta y els grupus es dirigiren á la estació de Fransa, proveits els uns de malls y claus pera incomunicar la vía y aturar el tren correu.

Un cop fet el mal an aquesta vía, s'encaminaren vers linea del Nort. Allá com siga que'l jefe de l'estació fes resistència, la multitud s'escampá destrossant tot el departament telefònic y telegrafich, aixís com també els riells de la vía y cremant un pont y 3 casetes dels guarda agulles.

Ja no'ls restava interceptar més que la línea de Las Franquesas y á la tarda ho feren, si bé en aquesta estació, gracies á la amabilitat del senyor Jefe, s'acontentaren en fer el menys dany possible.

Cap allá las 4 de la tarda hi hagué reunió á la Plassa, llegint un individu el plech de protesta y presentantlo á la casa de la Vila.

Després la gent va desapareixer y al cap de poch moments una colla de revoltosos s'aplegaren en la Plassa de Mossen Cinto, acordant á cau d'orella incendiar el convent y la iglesia de Conventuals Menors, que era de recent construcció.

Els hermanos de la Doctrina Cristiana, las monjes Carmelitas y las de Sant Joseph de Cluny, fugiren de llurs convents, refugiantse en cases particulars.

L'endemà va esser constituída una comissió obrera que, de dalt la tribuna de la casa la Vila, dictava lleys segons la venia del poble soberá que estava reunit á la Plassa.

Més per exemple com durant els uns el tancó, com article de primera necessitat y altres

no, determinaren que'ls estanchs tinguessin obert de 8 á 10 del matí.

Els Cafés tancats á las 3 de la tarda.

Carruatjes que no'n circulessin mes que'ls de la Comissió y altres de veritable necessitat, mitjantsant un *passee* que feia la Comissió ab el timbre de la «Asociación de Barberos y Peluqueros».

L'orador, qu'anava devant d'aquest moviment y que dematí y tardé sortía al balcó de la casa de la Vila pera portar la paraula al poble, aconsellava á tothom l'ordre y el respecte á tot.

Fora de la població va esser detingut un escolapi que fugí del convent de la Ronda de Sant Antoni de Barcelona perque cremava. Encare que semblava un pagés, tothom el conegué per sa manera de caminar y las *turbas* el portaren á la casa de la Vila, pera ferlo sortir al balcó, y allavors el que dirigí la paraula, preguntá al poble si'l volia deixar partir cap á Olot, d'ahont ell era fill. El poble en vista de que no havia fet cap mal, el va deixar escapar y encare pel treball se'l portá á una fonda perqué li donguessin brenar.

Després un altre día varen esser portadas á la casa de la Vila las monges y el poble decidí que's vestissin com les demás persones y que se'n anessin.

També durant aqueixos dies, trovaren alguns grupus que's dedicaven á la *cassa* de frares, á quatre d'aquets y dos nois de 17 anys que eran á pensió en el Colegi de Sant Andreu.

An aquestos per mellor seguretat se'ls tingué detinguts fins diumenge á la presó, lloch segur ahont foren respectats y tractats ab tota amabilitat per els empleiats de la casa.

Aixís es que ab aquesta setmana de *bullanga* sols s'hagué de deplorar un ferit que fou un hermano dels que acompanyava als noys de Sant Andreu y que segons versions al oposar un xich de resistència en els individus que'l detingueren, li etzivaren una bala al coll, haventlo de conduir al Hospital, ahont el metje Camps li practicá la primera cura molt satisfactoria ja que son estat aná millorant desseguida.

NOVES.—Aquesta secció, s'ha tingut de retirar per excés d'original.

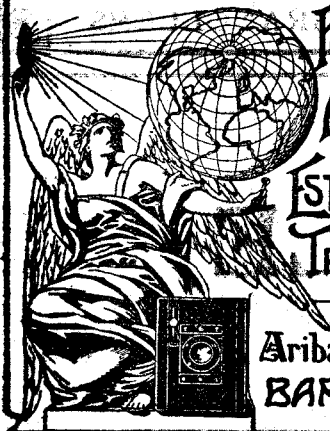
Imp. G. G. G. — Granollers.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTÍSTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO

AUTOTIPIA

STEREOTIPIA

TRICROMIA

Aribau, 9. Interior.
BARCELONA.

E. GARRELL

IMPRESOR

S'ofereix á sos clients y
al públich en general,
pera tot lo que tingui
relacio ab l'Imprempta.

PLASSA BESTIAR, 51

GRANOLLERS

Francisco Soler Trías

Aceites y Grasas
Comestibles

SUCURSALES

GIJÓN: Langreo, 12

BILBAO: Granvía 38.

EN GRANOLLERS

REPRESENTANTE

Valentín Turu

Aceites y Grasas
Lubrificantes

DEPOSITOS

Madrid, Cadiz, Sevilla,

Zaragoza, Santander,

Coruña y Vigo.

Patente de invención por 20 años

Crema Whitest desgrasadora n.º 2

Hoy conocida por toda España para el lavado doméstico de toda clase de ropas blancas y de color, tanto de hilo como de algodón, lana, franela, mantas, hábitos ó túnicas, lana-en-rana, etc. Sustituye con ventaja toda clase de jabones.

Único

producto que desinfecta, blanquea y suaviza las ropas, dándoles duración extraordinaria.—Gran economía de tiempo en el lavado por gastarse en disolución.

Señoras: No se dejen sorprender por los que imiten ó falsifiquen la Crema Whitest; número y único producto en su clase; á cuyos falsificadores se les perseguirá con todo el rigor de la ley.

La CREMA WHITEST se halla de venta en las casas de los señores: Miguel P. Mayor, 33; Jaime Grivé, C. Nueva, 10; Cullerá & Hijo, P. Mayor, de esta de Granollers.

Para los pedidos al por mayor dirigirse á Don J. Soler, Paseo San Juan, 76.—Barcelona.

Ebanisteria
moderna

JERONIMO SORS

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.

Se hallan muebles de Injo y de todas clases.

Calle de la Palma, 26

GRANOLLERS.

DISPONIBLE

OFICINA DE FARMACIA

A. Trullas Más

Calle de Prim, 16 Granollers

MOSAICOS E F ESCOFET & C

Sen C

Ronda San
pedre 8

Barcelona